

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **K. G.**, narozeného x, státního příslušníka Ukrajiny, v ČR bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (Odbor azylové a migrační politiky)**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2016, č. j. OAM-927/ZA-ZA02-P15-2015, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 7. 2. 2017 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Žalobce předně namítl, že je napadené rozhodnutí formálně nesprávné, neboť jeho příjmení se správně píše G., a nikoliv G., jak uvedl žalovaný. Proto je dle žalobce zapotřebí napadené rozhodnutí zrušit.

Žalobce dále uvedl, že o mezinárodní ochranu žádal již v roce 2007, avšak za zcela jiné situace. Žalobce má v současné době v České republice manželku, která zde má trvalý pobyt a syna, který má udělen azyl. Mimo to by podle žalobce jeho návrat na Ukrajinu v současné situaci znamenal skutečné ohrožení jeho života.

Žalobce v této souvislosti namítl, že nesouhlasí s posouzením situace na Ukrajině tak, že válka ohrožuje všechny obyvatele a nikoli jen žalobce, protože žalobce řadou dokladů a dokumentů dokládá ohrožení své osoby. Mimo to nesouhlasí ani s tím, že není podstatné, že byl jeho dům vybombardován, a nemá tak na Ukrajině ani bydlení ani práci,

natož možnost zajistit obživu a bydlení své rodině.

Žalobce na závěr namítl, že zejména nesouhlasí s neudělením azylu dle § 13 zákona o azylu, protože má na území České republiky manželku (O. G., nar. x, bytem X), která zde má trvalý pobyt. Přestože žalobce tuto skutečnost žalovanému sdělil a doložil, nebyla tato skutečnost žalovaným nijak posouzena a zhodnocena. Doplnil, že může doložit fotokopii oddacího listu, který nechává v současné době přeložit do češtiny. Žalobce na základě uvedeného uzavřel, že podle jeho názoru jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, a to minimálně podle § 13 zákona o azylu, ale i z dalších zákonných důvodů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žalobních námitek a nesouhlasí s nimi, neboť dle svého mínění postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný rovněž trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle svého názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi žalobcem uvedenými skutečnostmi a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu, a proto žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejich forem.

Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho obava z probíhajícího konfliktu na východě Ukrajiny a skutečnost, že v ČR žije jeho manželka a syn. Rovněž zmínil, že ve vlasti nemá práci ani kde žít, neboť jeho byt byl zničen při bombardování. Žalobce poprvé do České republiky přicestoval v roce 2006 a pobýval zde do prosince 2007. Naposledy žalobce Ukrajinu opustil dne 23. 10. 2015, kdy opětovně odcestoval do ČR na základě polského víza. Nynější žádost o mezinárodní ochranu je již jeho druhou žádostí, neboť jeho první žádost byla v roce 2007 zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

K námitce žalobce, že nedostatečně vyhodnotil bezpečnostní situaci na Ukrajině a také skutečnost, že jeho dům byl vybombardován, žalovaný uvedl, že probíhající vojenský konflikt v zemi původu žalobce se dotýká veškerého obyvatelstva, a nelze jej bez dalšího považovat za důvod k udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979 (dále jen „Příručka“), osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu považovány za uprchlíky nejsou, pokud nelze současně prokázat existenci jejich pronásledování z výše uvedených důvodů stanovených zákonem o azylu. K tomu žalovaný dále dodal, že žalobce k řešení své situace měl a stále má možnost využít institutu vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, ačkoliv této možnosti dosud nevyužil. Dle názoru žalovaného žalobce může k vyřešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení do jiné části Ukrajiny, kde neprobíhají ozbrojené střety mezi separatistickými skupinami a příslušníky ukrajinských ozbrojených sil, registrovat se jako vnitřně vysídlená osoba a využívat pomoci vládních institucí, věnujících se pomoci vnitřním migrantům, neboť takové možnosti jsou mu v zemi původu dány. Žalovaný rovněž odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v

rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68 „[v] případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“.

K námitce žalobce, že na území ČR žije jeho manželka s trvalým pobytem a syn s udělenou doplňkovou ochranou žalovaný uvedl, že výčet důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze mezinárodní ochranu udělit, přičemž existence rodinných vazeb v České republice ani snaha o společný rodinný život nejsou obsaženy mezi těmito taxativně vypočtenými důvody. Žalovaný zopakoval, že mezinárodní ochrana slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v České republice. Pro tyto účely mají cizinci využívat některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, které mají k dispozici, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, ve kterém se uvádí: „[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na složitost mechanismů, které tento upravuje“.

K námitce žalobce, že v jeho případě byly splněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 13 zákona o azylu, žalovaný poznamenal, že žalobce v daném případě nesplňuje nejen důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, ale ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14b zákona o azylu. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V neposlední řadě žalovaný uvedl, že námitku žalobce týkající se přepisu jeho příjmení (G. – G.) nepovažuje za nedůvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí použil český překlad příjmení z občanského průkazu (viz strana 10 správního spisu), nikoliv jeho podobu dle cestovního dokladu (viz strana 17 správního spisu). Obě podoby přitom žalovaný považuje za rovnocenné, a proto dle jeho mínění český překlad příjmení nezpůsobuje formální nesprávnost napadeného rozhodnutí.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by při svém postupu porušil ustanovení právních předpisů. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuvedl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, přičemž žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem dostatečně vypořádal a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Námitky uvedené v žalobě nejsou podle žalovaného důvodné, a proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 29. 10. 2015, přičemž tato žádost byla již druhá v pořadí. Prvně žalobce žádal o mezinárodní ochranu v roce 2007, avšak jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Nynější žádost žalobce odůvodnil tím, že na území České republiky žije jeho manželka a na základě doplňkové ochrany zde pobývá i jeho syn, a že v Luhansku, kde žalobce žil, se válčí (jeho byt byl zničen při bombardování) a není tam práce. Na podporu svých tvrzení žalobce předložil řadu článků a fotografií týkajících se konfliktu na východě Ukrajiny. Žalovaný si za účelem posouzení důvodů uvedených žalobcem obstaral informace o zemi původu, a to Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015, Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9. 12. 2015, Výroční zprávu Freedom House „Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina“ ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávu Amnesty International ze dne 24. 2. 2016 a Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 5. 2015, č. j. 98848/2015-LPTP, ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP a ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045-LPTP. S uvedenými podklady se žalobce dne 1. 6. 2016 seznámil a následně je doplnil o další internetové články a fotografie dokumentující dění na východě Ukrajiny. K žalobcem předloženým článkům žalovaný uvedl, že po jejich prostudování dospěl k závěru, že sice nesvědčí o pronásledování žalobce, ale mohou dokreslit situaci ve vlasti žalobce. Posouzení důvodů uvedených žalobcem je však dle žalovaného potřeba založit na informacích z nezávislých, mezinárodně uznávaných zdrojů.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí předně vyloučil udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce se politicky neangažoval. Žalovaný dále neshledal důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nezjistil žádné pronásledování žalobce z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či zastávání určitých politických názorů. Žalovaný zejména uvedl, že špatné chování obyvatel dalších oblastí Ukrajiny k obyvatelům Doněcké a Luhanské oblasti nelze podřadit pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se jedná o postoj soukromých osob, nikoli státu či bezpečnostních složek, přičemž ukrajinská vláda dle podkladů rozhodnutí dbá o ochranu lidských práv a práv vnitřně vysídlených osob, na území které ovládá. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že žalobce může k vyřešení svých potíží v Luhansku přesídlit do jiné části Ukrajiny a registrovat se jako vnitřně vysídlená osoba, které náleží vládní pomoc. Podle informací UNHCR tímto způsobem své potíže již vyřešilo přes milion obyvatel Ukrajiny.

Žalovaný vyloučil i možnost udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť z výpovědi žalobce ani zjištění žalovaného nevyplývalo, že by se na území České republiky nacházel azylant, jehož by byl žalobce rodinným příslušníkem. Stejně tak žalovaný neshledal důvod k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť je žalobce dospělou, svéprávnou osobou schopnou si zajistit obživu a jeho zdravotní potíže se omezují na vrozenou srdeční vadu nevyžadující soustavnou medikaci a neomezující žalobcovu pracovní způsobilost a potíže s vysokým krevním tlakem.

K otázce udělení doplňkové ochrany žalovaný zopakoval, že žalobce není nucen pobývat po návratu do vlasti v Luhansku, kde žil před svým odjezdem, a kde bezesporu v současné době probíhají ozbrojené střety. Přesídlení do jiné oblasti využilo více než milion obyvatel Ukrajiny a vláda pro tyto vnitřně vysídlené občany připravila zvláštní podpůrné programy a administrativní opatření. Žalovaný v této souvislosti poukázal na

právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68 „[v] případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“. Na základě toho žalovaný neshledal důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Žalovaný na závěr uvedl, že neshledal důvod ani k udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť na území České republiky pobývá manželka žalobce na základě trvalého pobytu a syn žalobce na základě udělené doplňkové ochrany, které nelze považovat za rodinné příslušníky ve smyslu § 14b odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost žalovaný s poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, č. j. 4 Az 9/2010 uvedl, že žalobce má využít institutů podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, hodlá-li zde realizovat svůj rodinný život, nikoliv se pokoušet o jejich obcházení prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu „rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12“.

Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu „rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.“

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit pro nesprávnost, protože je nesprávně uvedeno příjmení žalobce (G. namísto G.), neboť přepis příjmení žalobce v podobě uvedené v napadeném rozhodnutí je podložen překladem údajů z občanského průkazu žalobce (EKx) Mgr. M. D., tlumočnickí jazyka ruského a ukrajinského. Mimo to je transkripce jména závislá na použitých jazycích jak plyne například z článku dostupného na webovém portálu Wikipedia [https://cs.wikipedia.org/wiki/Transkripce_\(lingvistika\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/Transkripce_(lingvistika)). Žalovaný tedy zcela správně dovodil, že jsou oba přepisy příjmení žalobce rovnocenné, a že se nejedná o vadu napadeného rozhodnutí.

K poznámce žalobce, že o mezinárodní ochranu již žádal v roce 2007, avšak za zcela

jiné situace, neboť v současné době v České republice manželku, která zde má trvalý pobyt a syna, který má udělen azyl, soud uvádí, že žalovaný tyto žalobcem uvedené skutečnosti vzal v potaz, neboť žádost žalobce o mezinárodní ochranu věcně posoudil, namísto zastavení řízení o nepřipustné opakované žádosti.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že jeho návrat na Ukrajinu v současné situaci by znamenal skutečné ohrožení jeho života, že nesouhlasí s posouzením situace na Ukrajině žalovaným v tom smyslu, že válka ohrožuje všechny obyvatele a nikoli jen žalobce, a že nesouhlasí ani s tím, že není podstatné vybombardování jeho bytu a jeho bezprizornost v zemi původu.

Ačkoliv soud připouští, že východní část Ukrajiny (Luhansk, Doněck) jsou zasaženy ozbrojenými střety Ukrajinských příslušníků s proruskými separatisty, žalobce nic nenutí vrátit se právě do této části Ukrajiny, když, jak uvedl žalovaný, z Informace Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky ze září 2015 vyplývá, že na Ukrajině je mnoho osob, které byly nuceny opustit své domovy v těchto regionech a přesídlit do jiných částí Ukrajiny a je jim poskytována vládní pomoc. Proto soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že v případě návratu do vlasti bude ohrožen jeho život. Soud zároveň dodává, že žalovaný neposoudil situaci ve vlasti žalobce tak, že jsou ohroženi všichni obyvatelé a ne pouze žalobce, nýbrž se jednalo o právní názor Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68), který žalovaný citoval. Situaci na Ukrajině žalovaný posoudil tak, že ozbrojený konflikt je dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, přičemž zbytek území je klidný a stabilní. K namítanému nedostatku pracovních příležitostí a absenci zázemí (zničený byt) soud konstatuje, že tuto skutečnost nelze subsumovat pod žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Nadto, jak již bylo několikrát uvedeno, má registrovaná vnitřně vysídlená osoba možnost využít vládní pomoci, a proto žalobci bezprizornost nehrozí. Na základě uvedených skutečností soud nepovažuje námitku žalobce za důvodnou.

Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že se žalovaný vůbec nezabýval žalobcem akcentovanými pobyty manželky a syna žalobce na území České republiky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela zřetelně plyne, že žalovaný se zabýval relevancí této skutečnosti ve vztahu k možnosti udělení azylu či doplňkové ochrany žalobci na území České republiky, avšak dospěl k závěru, že takovým důvodem tato skutečnost není. Soud přitom považuje závěry žalovaného za zcela správné, neboť synovi žalobce, který je zletilý, nebyl na území České republiky udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, a proto pro udělení azylu žalobci podle § 13 zákona o azylu nejsou splněny podmínky § 13 odst. 1 zákona o azylu ani § 13 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že kvůli zletilosti syna žalobce je rovněž vyloučeno udělit žalobci doplňkovou ochranu podle § 14b zákona o azylu. Pro úplnost soud dodává, že manželka žalobce na území České republiky pobývá na základě oprávnění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a proto ani její pobyt na území není relevantním pro udělení nějaké formy mezinárodní ochrany žalobci. V této souvislosti lze ostatně poukázat na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, ve kterém se uvádí: „[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako

možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje“. Námitka žalobce, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, tedy není důvodná.

Pro úplnost soud dodává, že argumentace žalobce, že dále splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany na území České republiky podle ostatních ustanovení zákona o azylu, není řádnou žalobní námitkou ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože žalobce nijak nerozvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje odůvodnění neudělení mezinárodní ochrany žalovaným za nezákonné.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 zamítl.

Jelikož žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. listopadu 2017

Olga Stránská, v. r.
soudkyně

Za správnost:

B. K.